

Rozpomínání (závěr)

O Nérino! je možné neslyšet
Mluvit zde tato místa o tobě? Preháš
Mým myšlenkám? Kam odešla jsi, že už nic
Než vzpomínky, má sladká, tady
Nenalézám. Už nevidím tě v této
Rodné zemi: z toho okna, kde
Často jsi se mnou rozmlouvala,
A odkud teď i odlesk třpytu hvězd
Už zmizel. Kde jsi, že neslyším zde znít
Jak v oněch dnech tvůj hlas, kde pouhý zvuk,
Jenž ke mně zdáli doléhal z tvých rtů.
Působil, že jsem bledl, když
Mě dostihl? Čas změnil se. Tvé dny
Jsou ztraceny, má něžná lásko. Minuly. A dnes
Jiným je dáno projít touto zemí
A bydlet zde, mezi vonnými vrchy.
Spěšně jsi tudy přešla. Jako sen
Zde uplynul tvůj život. V tanci jsi odcházela. Čelo
Jsi měla ozářeno radostí, tak jako svoje oči,
Plné důvěřivosti a světelného
Mládí, předtím, než osud je zde uzavřel a ty
Jsi zesnula. Ach, Nérino! V mém srdci
Vězí dávná láska. A často ještě teď,
Když zván jsem tam, kde bývá slaven svátek,
Říkám si: Nérino, ty se už nikdy nechystáš
Trávit zde svátek ve světě, ne, ty už nikam nejdeš.
A když se vrací máj, a spolu s květy zpěv
Chlapci pak přinašejí dívkám,
Říkám si: Nérino, pro tebe jaro
Se už nikdy nevrací, a ani láska.
A když zde míjím, pociťuje radost,
Za klidného dne svah, jenž kvete,
Říkám si: Nérina je už bez útěchy, už ani pole,
Ani vzduch zde nevidí. Ach, minulosti, hle,
Můj věčný vzdech: ty minula jsi: stala jsi se teď
Družkou mých křehkých preludů, mých citů,
Naplněných něhou, smutných a milovaných
Vznětí srdce, hořkým rozpomínáním.

Luně

Má líbezná luno, vzpomínám si,
Že před rokem, na tomto návrší.
Hleděl jsem na tebe pln úzkosti.
Ty, tehdy zavěšena tady nad lesem,
Ozařovala jsi kraj stejně jako dnes.
Chvějící se a v mlhách, pod závojem slz,
Jež se mi zachytily na řasách, mým očím
Jevila se tenkrát tvoje tvář, a mukou
Byl pro mne život: od té chvíle nic
Se nezměnilo, má luno. Přesto však mě těší
Se rozpomínat. Počítám zde věky
Svoji bolesti. Ach, jak je příjemné,
Ve chvílích mládí, kdy naše naděje
Je krátkou sumou vzpomínek,
Si připomínat vše, co pominulo,
Zatím co trápení a smutky trvaj!

NA NÁHROBNÍ PODOBIZNU KRÁSNÉ DÁMY, VYTESANOU DO KAMENE JEJÍHO HROBU

Už jsi jen byla: nadále pod zemí
Pouze kostra a prach. Na kostech v blátě,
Marně zabezpečena nehybností,
Němá, sledující let věků,
Jen paměť bdí
A žal hlídá přelud
Ztracené krásy. Ten sladký pohled,
Jenž rozechvíval, jako dnes, ty, na nichž
Spočimul; tyto rty, jimž z nitra,
Tak jako z naplněné urny,
Vyvěrala radost; toto hrdlo, které ještě nedávno
Bylo vášnivě objímáno; tato milovaná ruka,
Jež, uchopena, často
Pociťovala stoupat chlad z prstů, které ji tiskly,
A ňadra, pro něž
Muži bledli před očima ostatních,
Už dotvořil čas: nadále bláto
A kosti: jejichž hanbu a smutek
Ukřývá pohledu zde tento kámen.

Tak mění osud
Tvářnost toho, co pro nás nejživěji ztělesňovalo
Božský obraz. Věčné tajemství
Našeho bytí. Každodenní pramen
Nevyslovitelného, plna nespočetných významů,
Krása tudy stoupá a připadá nám.
Že tryskají ve své nádheře,
Uprostřed arény, z nesmrtnosti,
Z nadlidských životů,
Ze šťastných království zlatého světa,
Přináší takto smrtelným
Známky naděje.
Zítřka však, obratem.
Stane se hrůzným, ohavným a hmušným
To, co v sobě neslo
Obraz anděla,
A vše společně, spolu s duší,
Co vyzařovalo esenci
Podivuhodného, uniká.

Nekonečná přání
A hrdé vize tvoří
V nitru toho, jenž sní,
Hudba svými tóny, plnými harmonie:
Nesen neznámými proudy, slastí
Bloudí lidský duch,
Beztržnou radostí,
Jako odvážný plavec vodami Oceánu.
Stačí však disonance,
Zraňující sluch, a náhle
Vše mizí v nicotě.
Lidská příroda,
Křehká a plná mrzkosti,
Jsi-li jen stín a prach, jak můžeš dýchat tady nahoře?
A je-li v tobě vznešenost,
Jak je možné, že tvůj elán a tvoje myšlenky
Mohou tak rychle,
Uprostřed nízkosti, procitnout a zemřít?